

ČAJ

Pro chvíle pohody

ÚNOR 2016

Časopis Autorů Jičínska

Výlety do ciziny

Psát básně z návštěv cizích krajů
je snaha dosti nesnadná.
Já bez poznání ženě laju
a ona duchem královna.

Jen podle tváře muže chválím,
že vavřínový chystám věnec.
Snad mu ho na hlavu vsadím
a on je zatím zločinec.

Josef JINDRA

113

Vážení čtenáři,

v úvodní básni **Josefa Jindry** se sice vydáváme na „**Výlety do ciziny**“, ale zavedu Vás „jen“ na jih Čech. Únorové číslo je totiž věnováno detektivní či kriminální tvorbě a zároveň shodou okolností autorům z Jihočeského kraje.

Jako host se představuje **Jaroslav Andrlík** ze Strakonice, a to prostřednictvím svojí povídkové knížky „**Přirozená plachost**“.

I já jsem o knížce přidal krátké povídání, neboť si zaslouhuje čtenářskou pozornost.

Bohužel pan Andrlík, dlouholetý pracovník na poli obecné kriminality, už není mezi námi.

Knihu vydal jeho syn Ing. Arch. David Andrlík, byl ochoten a poskytl ukázky z knížky a další materiály o knize a autorovi.

Moc děkuji.

Zajímavý rozhovor přidal písecký autor řady knih - **Ladislav Beran**, emeritní komisař kriminální služby.

Přiznal se, že: „**Detektivka, ze které mi teče do obýváku krev a všude to hoří a bouchá, od takové odcháším ke knížce a nebo jdu psát.**“

Abych zachoval žánr i u regionálních autorů, vzpomněl jsem si na svůj dávný hřích mládí, neboť se nepovažuji za autora detektivních povídek, ale přibalil jsem svoji povídku „**Slamák s červenou stužkou.**“

Následně představuji knihu, ve které se spojuje detektivka s humorem, a to v díle

Jana Klímy „Nespi s nikým, kdo je potrhlejší než ty.“

Tak doufám, že Vás únorové detektivní čtení nejen vystraší, ale i pobaví a potěší.

Váš Václav

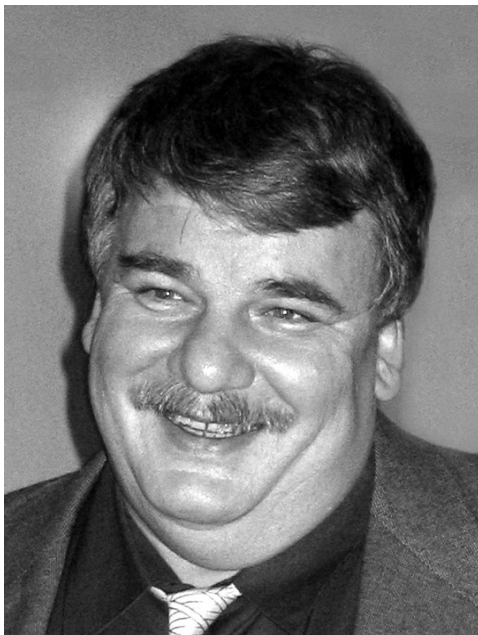
HOST ČAJE:

Jaroslav Andrlík

pracoval 36 let jako státní zaměstnanec (OO VB, I.SKPV), kde se na úseku obecné kriminality věnoval boji s trestnou činností.

Bohaté životní zkušenosti a zážitky využíval při psaní povídek a různých příspěvků do regionálního tisku. V 80. letech do Našich novin - např.: „Kolik stojí auto.“ a „A vrzalo mu kolečko.“

Povídky z knihy Přirozená plachost vycházely na pokračování v 90. letech v Listech Strakonicka. Protože u čtenářů vzbudily značný zájem, doplnil je autor do souboru, který chtěl vydat knižně. Když náhle zemřel, vydala knihu nejbližší rodina (syn). Kniha vyšla k prvnímu výročí autorova úmrtí a je doplněna o jeho archivní kresbičky.

info o autorovi uvedené v knize:

Autor této knihy se narodil v Plzni jako nejmladší z pěti bratrů. Své dětství a mládí prožil v obci Lnáře mezi zahradnictvím a rybníky. Do tohoto místa, které trvale ovlivnilo jeho život, se rád vracel. Od roku 1974 žil a pracoval ve Strakonících. Byl ženatý, otec dvou dětí.

Téměř celý svůj profesní život věnoval boji s trestnou činností. Postupně se propracoval od práce výkonného příslušníka na obvodním oddělení VB přes práci „vyhledavatele“ na okresním oddělení k dlouholeté úspěšné práci u kriminální policie. Šestatřicetiletou policejní kariéru zakončil na operačním středisku jako operační důstojník.

Bohaté zážitky a zkušenosti z policejní práce využíval při psaní povídek a různých příspěvků do regionálního tisku (Naše noviny, Listy Strakonicka).

Předmluva autora:

Vážený čtenáři!

Dostala se Ti do rukou malá knížka, která se obsahově týká běžných věcí, které se kolem nás stávají, ale ne vždy jsme schopni je vnímat, nebo na ně máme každý zcela odlišný názor. Naše schopnost vnímání je zřejmě podmíněna vztahem ke konkrétní věci nebo události. Smyslem tohoto souboru povídek z kriminalistického prostředí je pouze trochu pobavit a umožnit nahlédnout do normálního života lidí, kteří se zabývají policejní prací. V těchto případech se jedná o smyšlené příběhy, které se nikdy v této podobě nestaly, ale je pospojováno vždy několik událostí, které na sebe nenavazují ani časem, ani místem.

Všechny osoby jsou vymyšlené, shoda jmen i dějů je pouhou náhodou a není úmyslem.

autor

Povídky Jaroslava Andrlíka

Rychlý trest

Rozhodně to není žádná radost vstávat do tmy, to snad dělá jenom štvaná zvěř a nebo zloději. Zvedám se pomalu, aby se mi nezatočila hlava, a prodlužuji ještě chvilku nemyšlení na to, co mě dneska čeká. Opustit již dobře zajetou postel, to je vždy mrzuté. Důležité je však to, že tato postel je moje a že se do ní zase někdy vrátím. Dnes mne napadá, že se mi ji vyplatí ustlat. Asi ji pár dní nevidím.

Po šťastném ukončení manželství – říkám úmyslně šťastném, neboť manželství můžeš ukončit pouze jako vdovec, nebo jako rozvedený, jiná možnost není. A já jsem ten šťastnější – a to rozvedený. Ten stav má ale i nevýhody, jako starost o úklid bytu a stlaní postele, ale šikovný chlap zvládne všechno. A pak má taky jistotu, že svoje pyžamo si nosí stále jenom on sám. To je také naprosto skvělé.

Hele, já už se na sebe i po ránu usmívám, tak to je dobré. Rychle k zrcadlu, ať si ten den zase hned pokazím. Tyhle vousy bych měl spíš smolit a pařit, než mydlit, ale ještě to jde. Doby

kravat a oholených tváří se již dnes tolik u tajných kriminalistů policejních nenosí. Koupelna je taky dobrá místnost. Moje je vyložené chlupká, jenom kolínská s lihem a žádné jiné voňavky. No a kuchyně, to je v tomto bytě vlastně i pracovna. V lednici mám zásobu sardinek a zlevněných vepřových konzerv. Posnídám ale jenom kafe a chleba.

Neposnídám. Telefon!

„Hamza, slyším.“

„Pane kapitáne, tady operační, máte se ihned dostavit do práce.“

„Dobře. O co zase jde? Vždyť je teprve po páté a já vím, že máme dnes akci, a dokonce jsem ani nezaspal.“

„Asi se ta akce urychlí. Máme tady malér, ale není to vyprávění na telefon,“ ukončil hovor operační. Tak jdu. Zaleju ještě kytky a padám.

„Sakra, vás tady je. Chodit do práce za tmy vás asi baví.“

„Nazdar,“ ozval se Badura, „už jsem tě opravdu dlouho neviděl.“

„Jo, bezmála pět hodin. O co jde, že mě taháš o pár minut dřív do práce?“ ptám se svého milého kolegy poručíka Badury, který mi právě přináší kafe.

„Máme počkat na šéfa.“

„Tak mi řekni, o co jde, ty jeden Baduro.“

„Je to pěkně na prd. Včera ta hláška na Dulíka, že udělá ten barák, vyšla. Kupodivu tam vlezl ve stanovenou dobu a i to okno bylo správné. My jsme čekali venku, až se tam zabydlí. Mysleli jsme, že ho chytíme za ručičku u šuplíčku, a prdlajs. Byl tam asi deset minut. Najednou hrozný řev a Dulík vylít z okna vodorovně jako raketa. Hnal se přímo na nás. Když

čelem málem urazil maják na policejním autě, hned hulákal, že on ji nezabil. Trvalo dost dlouho, než se srovnal. Stále vykřikoval, že on je jenom zloděj, že není vrah a že už se nikam vloupávat nebude. Hned také vybalil, že chtěl šperky a že již na ně má odbyt. Všechno by to klaplo, jak to bylo naplánovaný,

ale...“

„Ale co?“ musel jsem se Badury ještě zeptat. Bylo vidět, že i na něho to byl dost silný zážitek.

„No, Josefe, fakt to je nářez. Představ si, že Dulík v tom baráku narazil na paní domácí. To by nebylo tak hrozné, ale ona je již hezkých pár týdnů po smrti. Fakt, jenom jsme tam strčili nosy a bylo to jasné. Solidní smrádek. Našli jsme ji tedy dost snadno. Nic moc, ale neraduj se, šéf nás vyhnal a tvrdil, že se počká na světlo. Pak se to udělá pořádně. Jo, budeš to

řídít ty a to já ti, pane kapitáne Hamzo, přeji z celého srdce.“ Asi bych měl hned Baduru praštit, ale známe se již tolik let, že ho nechám. Je ještě mladý a vlastně je to moje škola. Tak co se divím.

Za chvíli mně to všechno šéf potvrdil a dal mi dokonce i možnost vzít si jeho auto. Než tam pojedeme, ještě se zeptám Dulíka, co a jak bylo. Dulík seděl v kleci na chodbě a koukal opravdu jako „tydýt“. Jen jsem se k němu přiblížil, už vykřikoval, že on jenom krade, že nikoho nezabil a že na ni „šáhnul“. V kanceláři se zase trochu uklidnil a vyprávěl, jak se dozvěděl, že v domě nikdo není, že paní odjela a že tam má zastlané peníze a asi i šperky a že to má pod peřinou. Pak zase vytřeštil oči a bylo věrohodné, že pod tu peřinu skutečně sáhl a že tam majitelka skutečně byla. Dál už se s ním zase nedalo mluvit. I když uznávám, že to pro něho musel být pěkný šok. Ale hajzlík jeden, dobře mu tak, nemá krást. Kdo to natipoval, to z něj nelezlo. Jestli tam byl sám, to také nechtěl vysypat. Jenom se koukal z okna a nahlas polykal sliny. Nemělo to cenu. Počkáme, co bude na místě, pak se uvidí.

Předběžný výslech byl ukončen velmi rychle. Dulíka jsme zde nechali, jenom Badura se ještě vrátil a otcovsky Dulíkovi řekl: „Chovej se slušně a vzpomínej na to, cos nám ještě neřekl,

a necucej si prsty, víš, že se to nesluší!“ Chudák Dulík jenom zase škytnul a protahoval krk jako hroch.

„Paráda,“ liboval si Badura, „nejdřív pojedeme do bufetu. Snad už bude otevřeno.“ Nepřemlouval jsem ho. Však už taky seděl v autě a já jsem si jenom přisedl. Věděl jsem, že již toho má taky dost a že se potřebuje posilnit. Technik Vilík si jel na místo s autem sám, a tak máme dost času. V bufetu je šéfem náš starý kamarád Eda, kdysi to býval taky polda. Ještě jako elév byl však od policie vyhozen pro špatný morální stav, když údajně škrtil v opilosti manželku. A tak se vrátil k původní profesi a dělá kuchaře, číšníka i vedoucího. Ráno vaří kafe a rozdává guláš a polévku. V půl šesté to není špatné dát si polévku, chci navrhnout Badurovi. Ten však již jde od výčepáka Edy a nese dva hrnečky s čajem.

„To jsi přehnal, já čaj moc rád nemám, zdá se mi tak nějak málo mastný.“ Badura jen zvedl oči a lehce mi naznačil, že snídani bych v sobě stejně dlouho neudržel a že tohle by mohlo, pro to, kam jdeme, být lepší. Sice nerad, ale abych neurazil, tak jsem se napil. Dobře, kanec! Byl to plný hrneček rumu a ještě pěkně vychlazený. Výčepák Eda se uculoval, věděl, že mě Badura dostal na vidle.

Svítání bylo tedy docela příjemné, a tak jsme šli na věc. Normální rodinná vilka. Starší šedý břizolit, kolem zahrada a jeden plot k silnici. Technik již prášil kliky a fotil stopy v záhonech. Bylo docela pěkné chladné

ráno. Když si člověk „přiloží pod kotel“ včas, není to zase tak úplně špatné. Bylo nám jasné, že nemáme kam spěchat. Dokud bude mít technik práci venku, je lepší se jenom dívat a nekazit. No a do toho „oděru“ se nám také moc nechtělo. Sousedí přes zahrádky sledovali dění, asi již věděli, která bije. Vzali jsme to zadem. Všichni se rázem vyrojili na zahrádky a vypadalo to, že zvědavost je snad další lidský smysl.

Paní Pouzarovou znali zřejmě dobře. Bydlela tady sama již několik let. Děti bydlí až někde na severu a v Praze. Peněz jí prý dávaly dost, ale ona žila skromně. Byla to dokonalá babička. Bez nepřátel. Jenom se trochu víc chlubila s úspěchy svých dětí i jejich financemi.

Technik Vilda nám naznačil, že můžeme jít dál. Tvářil se dost spokojeně, neboť věděl, kam jdeme. On již tam byl. Badura mne zavedl na schody a ani nemusel říkat, kde je pokoj se zemřelou. Ten zvláštní puch byl jako kompas. Nikdy si na něj nezvyknu.

Všude byl celkem pořádek, nic zatím nenasvědčovalo, že v domě byl zloděj a možná i vrah. Dveře ze zahrady vyháčkované, chodba k pootevřeným dveřím do sklepa a schody nahoru. Šli jsme nahoru a rovnou k věci. Otevřené okno již částečně splnilo svůj účel. V uklizené místnosti stála uprostřed stěny postel a na ní se pod peřinou rýsovalo drobné lidské tělo. Poodhrnutá deka naznačovala, že si asi Dulík sáhl pro peníze na to nejbližší, již skoro kašovitě místo. Honza Badura se neudržel a komentoval mou pouhou myšlenku: „Taky se divíš, že když si sáhnul a zjistil do čeho, že ten ‚Dulda‘ letěl z okna jenom tak málo?“ Jeho předvídavost a humor mě neustále ničily, přesně na to jsem myslel taky. Najednou mi bylo docela líto, že jsem si toho rumu ráno nedal víc.

„V bytě se nic neztratilo. K úmrtí došlo asi před dvaceti dny. Doktor nenašel násilí, asi mrtvice, pitva bude,“ vysypal ze sebe policajt, co dělal ohledačku s technikem. Technik dodal, že stopy má zajištěné, že je pošle na vyhodnocení. K porovnání „trasolek“, že již má boty od Dulíka, a že je potřebuje i od toho druhého.

Nejdříve jsem kýval, že to nebude problém, ale pak mi došlo, co to vlastně říká. Já i Badura se najednou ptáme: „Oni byli dva?“

Vilda věděl, že nás dostal. „Jistě, pánové. Chodíte kolem jako syslové kolem obilného síla a na technika se ani nepodíváte. Přitom i on má starost, kde jeho dva nejmilejší kolegové asi ráno vzali rum.“

„Vole, to je nová zubní pasta.“

„Jo, ale voní fakt krásně. Šéf nám sem posílá ještě dvě tuby,“ dodal Vilík. Hned pokračoval: „Tak pánové, byli tady dva pachatelé, šli přes plot zadem do zadního vchodu a pak do domu.“

Šli spolu, jejich stopy se v záhonech vzájemně překrývají.

„Tak to je paráda.“ Badura se otočil a šel k autu. „Ten blbec Dulík nám zapřel parťáka a já skoro uvěřil, že už nikdy po tom šoku na nic cizího nesáhne, natož aby snad lhal. Jdeme na něj, bude muset vyndat noty a začít zpívat.“

Dulík se tvářil pořád jako blbec. Snídani již dostal, ale pořád se koukal na ruku a dával si ji od těla. „Aha, to je ta ruka šmátralka, podpeřinovka, vid', Dulíku. Ty budeš jíst dlouho jenom levou rukou, co?“ Dulík jenom kýval. „A co tvůj parťák? Na něj jsi zapomněl?“

„Vy už to víte? Já ho Ramba nechtěl shodit. Když už to ale víte, tak ať vám taky řekne, že na to přišel on. Měl to „dobře“ okouknutý, blbec, tvrdil mi, že ta paní odjela k dětem.“

„On tě poslal nahoru a sám šel kam?“

„On mě nahoru neposlal, to jenom říkal, že bude mít prachy určitě v posteli, a tak jsem jej předběhl. Rambo by snadno okradl i mě.“

Badura se na mne díval, bylo jasné, že vůbec netušíme, kdo to Rambo je, ale chlubit se před Dulíkem, to opravdu nešlo.

„No,“ začal jsem opatrně, „Ramba máme, ale moc nemluví a jenom opakuje, že ty jsi majitelem cestovky, že ty jsi jeho průvodcem ve zločinu.“

Dulík chytil na první šlápnutí. Vylítl jako bubák z nosu a hned doplnil, že Rambo je vlastně Rambousek Milan, že je ze severních Čech a tam se dozvěděl o domku ve Strakonících. Dokonce to bylo od samotného syna paní Pouzarové, když s ním seděl v hospodě. Zřejmě se chlubil ještě víc než jeho matka, a proto vykládal o penězích zastlaných v posteli.

„Ale má to jeden problém. Tvého kámoše Ramba zatím nemáme,“ řekl Badura Dulíkovi pravdu.

„To není možný. Šel tam se mnou. Vy jste to měli obšancovaný. On musel někde kecat, vždyť já vám spadnul úplně do auta. To mi došlo až teď, že on to prásknul a zdrhnul.“

„Kdy jsi ho viděl naposledy?“

„No, dyť to říkám. V tom baráku dole. Já odháčkoval ty dveře a on šel se mnou. Já se hrnul nahoru a on říkal, že se podívá dole, co tam je, a že sežene nějaký pytel. Měl jsem baterku a on taky. Došel jsem nahoru, šel do pokoje a tam jsem viděl tu hrbatou postel. Řekl jsem si, že to bude ono, kde jsou ty prachy a zlato. Hrábnul jsem tam a bylo to jako sulc, tak jsem si nadzvedl deku a posvítíl. Pak jsem jenom zařval, vyskočil oknem a dopadl až k vám.“

„Dobře, ale šel jsi z patra dolů. Kde byl Rambo?“

„Já letěl po schodech a leknutím jsem řval a Rambo byl ještě dole ve sklepě. Jo, musel tam ještě být. Slyšel jsem hrozný rachot. Asi se taky lekl,

jak já řvu. Kudy utekl, to nevím. Já jsem vám padnul přímo na dlaně.“

Badura se na mě otočil, bylo jasné, že je průšvih. „Ty vole, my tam čekáme od půlnoci, až tam někdo půjde zadem. To bylo přesné. Že budou dva, to nikdo netušil. Ale budiž, mohli přijít dva, ale ven neodešel nikdo. To je vyloučeno, bylo to uzavřené zezadu hned, jak tam vlezli. To by znamenalo, že Rambo tam byl, když jsme tam byli i my, a my jsme ho nenašli. To není možné. Nahoře byl technik a kluci z obvodu byli dole. Nahoru šel jenom Dulík a Rambo dolů. Je to prohledané všechno.“

„Tak šli tam dva a ven jenom jeden, to znamená, že ten druhý uletěl komínem, a nebo...? Nebo tam ještě je! Dulík říkal, že když utíkal, slyšel kravál a hluk zespodu. To znamená, že musel být jenom ve sklepeš. A nejspíš tam ještě je. Jedem.“

„Ale tam dole ve sklepeš je to docela přehledné, jen uhlí, dřevo a regál.“

„Tak by mohl být v tom dřevě. Zavoláme psa. Co kdyby. Hlídku z obvodu tam ještě je. Čekají na „havrany“. Takže pokud je tam, tak nemohl odejít.“

Na místě byl již jenom jeden policajt. Čekal, co bude dál. „Havrani“ již odjeli. No, je to tak. Sklep je tady a v něm jenom uhlí a dříví. Psovod Pracna si se svým nejlepším kamarádem před domem ještě trošku povídal a šli dovnitř až po nás. Pak nás Pracna ze sklepa vyhnal a pustil Benyho. Beny se motal od dříví k uhlí a zase zpátky a najednou skočil do zadní uličky a začal štekát, jako kdyby měl jít na kastraci. Psovod Pracna na nic nečekal a byl hned u psa, bylo vidět, že si rozumějí.

„Je tady pod uhlím,“ vykřikoval Pracna a hladil ovčákovi Benymu obě uši najednou.

„Tady?“ dost jsem se divil, neboť ta vrstva uhlí byla víc než metr, tam se sám zahrabat nemohl.

Najednou psovod Pracna sykl: „Ticho!“ Opravdu, bylo slyšet slabé volání o pomoc. Vycházelo z uhlí. Hrabali jsme všichni i pes. Během pěti minut byla již vidět jedna noha s kečkou, pak dřevěná deska, a když se ji všem společně podařilo nadzvednout, zjevil se pod ní Rambo v plné kráse. Byl sice trochu placatý a jediné, co z něho vyčnívalo, byly oči, do kterých by se dalo snad i cvrknat. Jinak ale nebyl Rambo nijak viditelně poškozený.

„Poprvé v životě vidím, jak vypadá zasypaný horník, a hned jsem i záchranář. To je skvělý!“ chlubil se Badura.

„Horník Rambo“ však vůbec nevěděl, kde je dole, kde je nahoře, ani co tady dělá a jak se sem dostal. Výslech byl zbytečný. Nejdřív doktor, pak se uvidí. Ale jak se tak dokonale zahrabal do uhlí, to nám musel Rambo vysvětlit hned. Sice při mluvení stále ještě kroutil oči do stran, ale dalo se pochopit, že když nahoře Dulík zařval, lekl se, že na ně někdo přišel, chtěl

přeskočit uličku mezi uhlím a dřívím a dostat se k oknu. Jenže mu vypadla baterka a on spadl do uličky. Ve snaze dostat se zpět na uhlí chytil se za prkennou ohradu. Strhl na sebe desku z ohrady a uhlí ho pod desku přimáčklo a zasypalo. Dýchat mohl špatně a po pár hodinách byl již přesvědčen, že to je jeho konec. Jak nyní přicházel k sobě a dostával žízeň, byl policajtům a psovi čím dál tím vděčnější. Ještě když jej nakládali do sanitky, stále se dušoval, že už nikdy na cizí majetek ani nesáhne. Stejně tak horlivě sliboval i Dulík, že již nebude krást a že opravdu nikdy nesáhne tam, kam nevidí.

„Věřit se jim nedá,“ pronesl Badura.

„No, je pravda, že asi není moc zlodějů na světě, kteří by po spáchání krádeže byli potrestáni tak brzy, a dokonce se dívali smrti do očí. A to dost zblízka!“

„Ale Rambo, ten na tom byl nejlépe,“ vykřikoval Badura, „ten totiž omládl a vrátil se do dětství a bylo z něj zase batole.“ „Proč?“ ptal se nechápavě Vilík. „No, protože se dokázal posrat, když ležel na břiše. A co já vím, to dokážou jenom batolata.“ Jeho poslední věta rozesmála i lidi, co pokukovali u plotu.

Tak hotovo, nasedli jsme do auta a Badura místo domů zase zatočil do bufetu za Edou. Když jsem se na něj nechápavě podíval, upozornil mne: „Máš tam totiž dluh.“

„Já? To snad ne!“

„Ale ano, ten rum jsem ráno neplatil a Eda říkal, že ti počká.“

Bez pomníku pomník

Nebylo zcela normální, aby Badura za mnou přišel předem ohlášen, a dokonce s upozorněním, že nepřijde sám. Na návštěvy kolegů jsem zvyklý, a tak jsem se jej asi dost hloupě zeptal, s kým přijde a proč z toho dělá takový problém. Chvilku se díval ke stropu, to abych pochopil, jaký jsem tupec, a pak se díval zase na mne, a tak mi konečně došlo, že se asi dostaví se svou láskou, jejíž krycí název knihovnice se zde naprosto ujal a nikdo už jí ani snad jinak neřekne.

„Ale jo, fajn, klidně zajděte, ale co tolik slávy?“ Koukám na Baduru a čekám, že se vymáčkne, pokud možno, dost jasně.

„Já – no totiž my – i když vlastně Maruš – no víš, ona chce s tebou dnes mluvit oficiálně, a tak ani nevím, co ti vlastně chce, to si s ní budeš muset vyřídit sám.“

Tak si přemýšlím pro sebe, co mi asi může chtít, nic jí nedlužím a ani

jsem jí snad nic nesliboval, opravdu nevím. Jedině, že by mi chtěla rozmluvit můj styl života a vnutit mi k ožení nějakou kamarádku, ale tak to tedy ne, to již zkoušelo víc lidí, ale měli smůlu. Kdepak, jednou stačilo! A vůbec, že by i ta Maruška byla taková? No, nechám se překvapit.

Večer přišli naprosto přesně úderem sedmé. Honza se díval pořád jako motýlí kukla natřená fermezovou barvou. Zvuky nevydával žádné, jenom stácel oči k Marušce, ze které vyzařovala

spokojenost. Zase mě napadlo, že jde asi opravdu dohazovat nevěstu. Nejprve vyndala z tašky chlebičky, cukroví, víno, a dokonce i lahvinku koňaku. Pochválila mě, jak jsem hezky uklidil,

a hned dodala, že to bude muset Honzík taky rychle naučit. S tím já souhlasil a navrhl, že by mohl trénovat v mém bytě.

To byl pro Marušku signál, zvedla se od stolu, vzala skleničku a upřeně se na mě dívala a povídá: „Vážený kamaráde a příteli, dovol mi, abych ti jako prvnímu sdělila jednu důležitou

věc.“ Já polykal naprázdno, Honza taky a bylo vidět, že jsme úplně mimo. Maruška pokračovala: „Dělám to proto, že vím, kolik jsi toho pro nás dva s Honzíkem udělal, a taky proto, že i já tě považuji za svého nejlepšího kamaráda. Dnes jsem byla na úřadě a patnáctého příštího měsíce se bude tvůj kolega ženit a já si tě dovoluji požádat, abys mi šel za svědka. Říkám ti to, aniž by Honza věděl, neboť on sám se až nyní dozvídá, že se bude ženit zrovna patnáctého. Dělám to proto, abych jej předběhla při volbě svědka, a on si musí najít někoho jiného.“

Honza byl jako omráčený. „Ano, ale já jsem chtěl opravdu, to jsi mě dost převezla,“ koktal, ale byl šťastný, že den jeho svatby se blíží. Projevoval radost i přede mnou. I já měl radost. Je to docela příjemné, když někdo o někoho stojí. Tu lahvinku jsme vypili a já ještě jednu dodal. Když jsme přestali oslavovat, byla ještě tma. To bylo dobrý, ale ráno do práce, to bylo hrozný.

Piju kafe a sleduji Baduru, ten je taky nějaký divný, vypadá ještě hůř než já. „Ty jsi snad nespál vůbec?“ udeřil jsem naostro a on jenom přikývl. „Zachraň to a požádej hned šéfa, zda by ti nemohl jít za svědka, no já jsem již zadaný.“

Badura se zeptal v pravou chvíli, jen chvílku předtím, než se chtěl šéf zeptat sám, proč tak blbě vypadá. Šéf nezaváhal a rád souhlasil, bylo vidět, že i on je potěšen. Když všichni odešli,

vyndal láhev koňaku a nalil tři panáky, že prý se to musí zapít a že nám jedna sklenička po ránu neuškodí. Když viděl, jak se po vypití třese, pochválil nás, že jsme hrdinové, ale že se

nám omlouvá, že se spletl a že dnes máme odpolední službu od patnácti

hodin a abychom se šli domů vyspat. Přečetl nás perfektně, a tak jsme šli ke mně domů. A skutečně jsme spali,

ale ne tak dlouho, jak jsme si plánovali.

Telefon zazvonil již kolem jedné hodiny a šéf se nás ptal, jak jsme na tom po obědě. „Dobře, máme chlebičky a jsou jako čerstvé.“

„Tak si je vezměte s sebou a přijďte sem, je zase malér, budete si to muset převzít hned z místa, zbytek vám řeknu až tady.“

Na šéfovi bylo již od dveří vidět, že je skutečně nějaký průšvih vyšší kvality. Jeho výraz očí byl zodpovědný a na nás se díval jako na záchranáře.

Seznámení bylo krátké. Hned za Strakonice v zahrádkářské kolonii se v jednom starém sklepe našla mrtvolka novorozeněte. Asi je tam již delší dobu a není k tomu nic. Ten, kdo to zjistil, je náhodný člověk a asi s tím nebude mít nic společného. „Konečně, je vedle, tak se na něj jděte podívat.“ Šéf se díval na mne, a tak jsem šel.

Seděl tady chlap v montérkách, kouřil a díval se do zdi. Vůbec si nevšiml, že jsem přišel. Až když jsem pozdravil, tak se na mě podíval a hned vykřikoval: „Mělo to normálně ručičky

a hlavu, bylo to v tašce a já se tam díval, díval jsem se do té tašky a mělo to ručičky, fakt. Já na to sahal, ale králik vypadá jinak. Bylo to dítě, já to vím, už nikdy žádnou tašku neotevřu, ježíš, mně je špatně.“

Tímto oznamovatel nálezu mrtvolky vlastně skončil svou výpověď. Pan Bohumil Černil v tom byl skutečně nevinně, na svou zahrádku chodil pravidelně, ale do sklepa, který byl vykopaný u dřevěné boudy – asi jeden metr čtvereční, zakrytý dřevěným deklem, se nedíval skoro vůbec, neboť tam nic nedával. Dnes tam hledal starou bednu na plevel. Bedna zde byla, a tak ji vytáhl ven a v bedně ležela igelitová taška. Vzal ji do ruky, zdálo se mu, že je v ní něco měkkého, a tak ji otevřel a viděl to, co by již nikdy nechtěl vidět. Ještě to bylo doplněno značným hnilobným zápachem, tak to musela být síla. Nás tohle poznání ještě čekalo, tak jsem panu Bohoušovi docela záviděl, že může jít do Ráje na pár pivíček.

Na pitevně jsem pochopil, že to musel být pro něho opravdu šok, cloumalo to i se mnou a Badura, ten pro jistotu odešel ven. Doktor potvrdil, že se jedná o novorozeně ženského pohlaví, že se narodilo úplně zdravé a normální a zemřelo až později, protože mu nikdo nepomohl a strčil jej asi ještě živé do igelitové tašky.

Dobu smrti stanovili asi tak před třemi měsíci. Přesně se to nedá určit, neboť v tom sklepe byla dost zima a igelitka byla přitažena tak, že k tělu nemohl vzduch ani hmyz.

První porada k tomuto případu byla dost divná. Bylo navrženo pár verzí

a byl ustanoven tým, který to bude dál dělat. Moje jméno bylo vyřčeno jako první a to znamenalo mít to vše na hrbu. Jako druhý byl šéfem jmenován Badura, ale ten, jak zaslechl své jméno, vyskočil ze židle a protestoval, že on již je v jiném týmu, že má nedodělané věci a že tento případ dělat nechce.

Šéf se na něho jenom podíval, a když se Badura vypovídal, normálně dočetl seznam lidí a opatření, která se budou v tomto případě provádět, a skončil tím, že veškeré připomínky a dotazy vyřizuje kapitán Hamza jako šéf týmu a odešel. Badura ještě něco koktal k již zavřeným dveřím a vypadal, jako když tomu nevěří.

Došel jsem udělat kafe, a jelikož Badura nemluvil, začal jsem sám. Když jsem mu vyčetl, co to mělo znamenat, že chtěl nechat staršího kolegu v bryndě, začal se ošívát a vykoktal: „Víš, to pozvání na svatbu a ta naše svatba vůbec, to není jenom rozmar, ale i trochu nutnost. My totiž s Maruš čekáme rodinu a chceme holčičku. Nikdy by mě to nenapadlo, ale jak jsem to dítě v té tašce viděl, tak jsem si to nějak spojil s naším dítětem a najednou se již nedokážu o tom ani bavit – natož se na to po celou dobu vyšetřování dívat na fotkách a v protokolech.“

Badura mluvil rychle a bylo vidět, že ho to dost sebralo. Věděl jsem, že není jiná možnost, a tak jsem jej vzal hned k šéfovi.

Ten již po pár slovech pochopil, o co jde. Roztáhl ruce na stole a začal: „Milý Jene, to, co potkalo tebe, není nic mimořádného a každý citlivý člověk – a tedy normální člověk by měl

mít podobné pocity. To, že tě vzal tady Josef za mnou, to není náhoda, my jsme měli spolu s tvým kolegou stejné potíže již někdy před čtvrt stoletím. Tenkrát si nás zavolal náš šéf, postavil nás do pozoru a povídá – „Kolegové, službu u policie jste si vybrali sami, na kriminálku jste šli taky o své vůli. Udělali jste tak proto, že jste věděli, co vás tady čeká, pořádný kriminalista se od kriminálního odlišuje jenom tím, že nekrade. Jinak povahou musí být stejně otrlý jako ten největší lotr. Takže, pokud máte takovéto potíže, doporučuji vám změnit lítost ve vztek, který využijte v intenzivní práci při odhalování zločinu. A nebo změnit

zaměstnání a jít k poště, tam je klídek.“ – Tak takhle nám to řekl náš bývalý šéf, to ti tady Josef potvrdí.“

Musel jsem uznat, že si to za celou tu dobu pamatoval slovo od slova, přesně tak to bylo, i ten přednes byl stejný.

„No a co jste udělali potom vy?“ zeptal se Badura.

„No, my jsme šli hledat práci na tu poštu, ale cestou jsme se zastavili v hospodě a dali jsme si rumový zábaly na lítost, ta nás přešla, a tak jsme tady pořád,“ doplnil ihned šéf a vlastně nebylo už co řešit. Badura se začal

zase usmívat, což svědčilo o tom, že i on je z nejhoršího venku.

„Doma to Maruš ale říkat nebudu, na čem teď dělám, ta by to asi nesla dost těžce.“

„Jen se neukvapuj v rozhodování,“ musel jej šéf usadit, „manželky policajtů se na tohle dívají trochu jinak, jen abys nebyl ještě překvapený!“

„Jaká manželka, vždyť svatba teprve bude.“

„Ale to je přece jedno, že teprve bude svatba. Tvoje žena již to je a basta. Na radnici mozek nedostane, být ženou policajta má svoje zvláštnosti a mnohdy jenom ty nepřijemné. O to víc musí být ohleduplná a chápavá. Vždyť to znáš, dříve se říkalo – chytrý jako policajt, no a ona, když chce být ještě chytřejší, tak to již musí být něco.“ Již jsme se jenom smáli a bylo vidět, že Badura je zase zpátky nohama na zemi.

Pitevni protokol prokázal, že se jednalo o zdravé dítě, které zemřelo zásahem druhé osoby, neposkytnutím základních úkonů po porodu, vlastně udušením. Jednalo se o dítě, které nevykazovalo jakékoli náznaky cizí rasy. Nemělo žádná mateřská znaménka nebo jiné identifikační znaky, které by bylo možno vzhledem ke stupni rozkladu poznat. Zkrátka bylo to všechno proti nám a ještě ten časový odstup od narození dítěte byl tak značný, že již bude obtížné zjišťovat konkrétní poznatky.

Asi za dva dny přišel Badura a hned ráno na poradě prohlásil k šéfovi: „Pane veliteli, já se vám klaním, neboť jste měl opět pravdu. Představte si, že doma jsem zatloukal jak černej pes, na čem dělám, a večer mi Maruš povídá, proč jsem jí to neřekl, že dělám na zabitém dítěti. Věděla úplně všechno a přitom nebyla nikde než v tom krámu. No a ještě mi řekla, že to asi musí být pro mne nepřijemný, že ona by to vyšetřovala hned a že by tomu, kdo to udělal, dala doživotí a že doufá, že tu bestii chytíme. Jo a udělala mi k večeri kuřátko i s oblohou. Jaký já měl strach, co na to bude říkat, ale najednou jsem doma hrdina.“

Šéf nic neříkal, pouze se na mne otočil a vznesl dotaz, kdy by mohla ta paní nastoupit do služby, že ji za Baduru klidně vymění. Smích přehlušil Badurovu řeč, ve které říkal něco o tom, že raději nedržel hubu.

Je to až ku podivu, jak se lidé dokážou změnit, když skutečně o něco jde. Je to již léty prověřené, co vydrží a dokážou, když mají motivaci. V policejní práci nejvíce mobilizuje jakýkoliv zločin spáchaný na dětech.

Prověrky lékařských ordinací a prošetření všech těhotných žen v okrese k tomu termínu dělal Badura. Hrozná práce, ale měla výhodu, že se seznámil se spoustou žen a mohl pochválit několik desítek dětí, které byly u těchto žen jednoznačné alibi.

Na stole se mi začínala hromadit vrstva popsaných papírů. Zatím žádný pořádný tip nebo poznatek, jenom samé dohady a anonymy od občanů,

kterí si přes nás vyřizují účty se sousedkou, která blbě umyla schody a nebo se podívala na jejího manžela. Označit ji za pachatelku se jim zdá divné, a tak alespoň naznačí, že by jí mohla být.

„Ano, mohla to být vlastně jakákoliv ženská!“ vykřikuje Badura a je vidět, že již toho má dost. Trvá to tři dny a my nemáme pořád nic, byl zde poznatek na jednu Polku, která bydlela na ubytovně poblíž místa nálezu, ale odjela před měsícem a nikdo neví kam. Pozvat bezdůvodně jakoukoliv ženu na gynekologickou prohlídku je trochu problém a vyloučit ji jinak nemůžete. Ta možná podezřelá, která někdy rodila, po tomto čase na prohlídku ani chodit nemusí, již se nic nepozná. Krevní skupina nám je taky na nic, a tak celý tým šesti lidí začíná pozvolna, ale jistě přešlapovat na místě. Končí již prověrky všech žen, které se přihlásily po zjištění těhotenství do evidence, všechny v pořádku odrodily a své děti nám rády ukazovaly. Celé město vědělo o tom, co se stalo, všichni se nám snažili pomoci a my jsme pořád na místě, nic!

Tak šel den za dnem, napadaly další případy a asi po měsíci v týmu již skoro nikdo nebyl, protože musel dělat jiné úkony v dalších případech.

Jediný, kdo stále kombinoval a popoháněl ostatní, byl Badura. V sobotu se měl ženit a vypadalo to, že zjištění pachatele této vraždy je podmínkou pro jeho svatbu.

Jenomže svatba našeho kolegy se odkládat nedala, a tak k ní došlo za krásného sobotního dopoledne na nádvoří strakonického hradu, kde i náš šéf vykřikoval, že tady v těchto místech si připadá o dost mladší a že je jako kluk. Nevěsta byla krásná, ženich byl kamarád a část příbuzných na svatbě byla z jižní Moravy. Nás svědky si dost předcházeli a dávali nám ochutnat slivovici. Byl jsem rád, že obřad končí a já zde nemusím hrát hlavní roli. I když, bylo to pěkné a nemít tu slivovici v sobě, asi bych i pustil slzu.

Maruška, teď již Badurová, se jenom rozplývala a ještě stačila všechno organizovat. Honza si s námi nemohl ani pokecat, měla jej pěkně pod palcem. Představovala ho svým známým a Honzík jenom kýval a usmíval se. Bylo vidět, jak nás sleduje a že nám i závidí, jak upijíme tu slivovici, asi by šel nejráději za námi.

„Ne,“ prohlásil šéf, „oženil se, tak ať trpí.“ Zřejmě jsme oba mysleli na stejnou věc, protože jsme se najednou vydali ke skupině příbuzných z Moravy. Svatební hostina byla veselá hned od samého začátku. Obě rodiny se hned spojily v jednu, takže to klasické cvakání příborů do ticha tady nehrozilo. Ten, kdo tu zábavu rozjel, nebyl nikdo jiný než druhý svědek, náš šéf. Tolik vtípů na policajty někteří hosté neslyšeli ani za rok a ti, co nevěděli, čím se žíví, se jej snažili varovat před policajtem Badurou.

Zábava pomalu končila. Seděli jsme s šéfem a již jenom upíjeli fernetu. Dokonce i novomanžel se k nám dostal a bylo vidět, jak je s námi rád, ale že je ještě raději, že to vše již pomalu končí a on půjde se svou manželkou domů. Nakonec k nám přisedla i mladá paní Badurová. Hezky nám poděkovala, mně dokonce dvakrát, a bylo znát, že je spokojená. Kam pojedou na svatební cestu, nám nechtěli prozradit. Pojedou, až bude čas. Když Honza dělá ten případ, tak ani jet nemohou, vysvětlila novomanželka.

„Klidně jedte, to vyšetřování bude ukončeno a přerušeno, není to k tomu a další práce nám stojí. Bude se do toho dělat pouze jako do neznámého společně s další trestnou činností. Již tak bylo rozhodnuto.“ Stejně rychle ukončil jako začal svou řeč šéf.

„Ale to přece není možné nechat vrahy běhat po světě, vždyť to dítě za nic nemohlo,“ reagovala Maruška.

„Nikdo to nenechá v klidu, bude se do toho dělat dál, ale již ne takhle intenzivně, to fakt nejde. Pro každého policajta je to velice nepříjemné, když má prohrát a něco zabalit, obzvláště takovéhle případy, ale stává se to. Již někdo velmi dávno na tyto neobjasněné případy vynalezl název „pomník“ a většina policajtů si ty své pomníky nese celý život a snaží se je objasnit, někdy se to povede i po dvaceti letech. Tohle je Honzíkův první pomníček, bude ho provázet asi dlouho, ale jednou ho třeba odhalí. Víte, on ve skutečnosti je to jediný pomníček, který mezi lidmi to zavražděné děvčátko má. Lidé zapomenou velmi brzo, jenom policajti a ten spis bude nejméně dvacet let dokazovat, že skutečně to dítě žilo, i když jenom krátce. Proto je to „pomník bez pomníku“.

Ukončil svou řeč šéf a nikdo z nás už najednou neměl náladu ani potřebu dál mluvit.

Jaroslav Andrlík – Přirozená plachost

S knížkou „Přirozená plachost“ jsem se náhodně setkal na loňské dovolené v informačním centru ve Strakonici. Útlá knížka si zaslouží čtenářskou pozornost. Celkem 11 povídek (kromě poslední „Čapíci. Příběhy od rybníků“) nás zavádí do běžné praxe kriminalistů v českém okresním městě. Autor vytvořil i svého hlavního hrdinu, kapitána Josefa Hamzu (nevím, jak moc je s autorem autobiografický), dále mladého kolegu Baduru, další kolegy, např. technika Vilíka a nadřízeného majora Václava Holého, přezdívaného „Prokop.“

A právě prostřednictvím těchto „hlavních postav“ nás seznamuje s rutinní praxí obvodního oddělení kriminálky, ale autor svoje povídky

pojímá s humorem, ironií a sebeironií, čímž jsou oni „kriminalisté“ zbavováni glorioly výjimečnosti. Naopak jsou představováni jako lidé z masa a kostí, nakonec třeba v povídce „Kriminalistika je fakt věda“ se Badura se zamiluje do vedoucí prodejny knih.

Jestli jste přívrženci stříleček, automobilových honiček a jasnozřivých nálezů vyšetřovatelů, tak budete zklamáni, protože Andrlíkovy povídky ukazují mravenčí práci kriminalistů, každodenní boj se zločinem, který má vždy náskok před strážci zákona.

Povídky jsou osvěžujícím čtením, přitom si vzpomínám na řadu autorů, mnohdy protěžovaných, kteří nemají Andrlíkovu lehkost psaní. Je těžké vybrat ty nejzajímavější povídky, protože všechny jsou dobré.

Výborná je už úvodní povídka „Rychlý trest,“ kdy pachatel rád vidí policajty, protože mu zachrání život, když při útěku z místa činu strhne na sebe hromadu uhlí, ta ho zasype, takže už se loučí se životem. Takže byl policejnímu psovi velmi vděčný a dušoval se, že už nikdy na cizí majetek ani nesáhne.

Povídka „Narozená smrt“ je smutným příběhem mrtvého novorozeněte, ale Andrlík jej oživuje příběhem o důchodkyni, která se stará v obci o knihovnu, ale především má oči všude a jak vyšetřovatele varuje kolega – viz str. 28: „Řekl jsem jí, že tam přijedeš, a tak ji nemusíš nijak zpracovávat. Jen si dej pozor, aby nezpracovala ona tebe.“

Povídka „Hladový zloděj“ zase ukazuje, že i mezi kriminálníky žijí charaktery. A hlavně vlastenec, sice krade, ale nepřeje si, aby se kradené památky dostaly do zahraničí.

A viděli jste někdy nějakou detektivku, kde vyšetřovatelé přiznají, že prostě pachatele nenajdou? Andrlík se přiznává v povídce „Bez pomníku pomník“. A jeho definice vyšetřovatele, je zajímavá – viz str. 62: „Pořádný kriminalista se od kriminálního odlišuje jenom tím, že nekrade. Jinak povahou musí být stejně otrlý jako ten největší lotr.“

Pohled pod pokličku každodenního pátrání po zločinech stojí za pozornost. Navíc je kniha doplněna autorovými kresbami. Takže můžeme litovat, že autor Jaroslav Andrlík v roce 2009 zemřel. Určitě by měl jako autor nám čtenářům, co říct.

Jsem rád, že jeho syn Ing. Arch. David Andrlík povídky, které vycházely v regionálním tisku, po smrti svého otce vydal. A zároveň děkuji, že ochotně poskytl ukázky z knížky „Přirozená plachost. Detektivní příběhy ze Strakonice a okolí.“ Díky tomu můžete v únorovém ČAJi ochutnat několik povídek, třeba Vás zaujmout natolik, jako mně, že si přečtete celou knihu.

Václav

„Detektivka, ze které mi teče do obýváku krev a všude to hoří a bouchá, od takové odcházím ke knížce a nebo jdu psát.“

ROZHOVOR – LADISLAV BERAN

Čtete rádi detektivky? Přiznám se, že já příliš ne, ale moje manželka ano. Detektivky patří obecně k nejčtenějším knihám, a tak jsem únorové číslo ČAJe věnoval autorům této tvorby. A povolal jsem si odborníky na slovo vzaté. Při loňské dovolené jsem v Písku objevil pana Ladislava Berana, autora řady detektivních knih. Navíc člověka, který se jako kriminalista dlouhá léta živil. Doufám, že jeho odpovědi na moje zvědavé otázky budou i pro vás zajímaví.

- Začnu ze široka. Jste Písečák od narození? Jak moc vás město a okolí inspiruje a dovedete si představit, že byste žil někde jinde?

V Písku jsem se narodil v pětáctýřicátém v prosinci, ve staré Portyči, což je bývalá dělnická čtvrť u vody, pár kroků od nejstaršího kamenného mostu v Evropě. Jsem patriot, Portyč, to je pro starého Písečáka stejný fenomén, jako je pro Pražáka Žižkov. Byl jsem jako všichni Portyčáci dítě ulice, na své dětství rád vzpomínám a nikdy jsem nezatoužil žít někde jinde, přestože jsem měl jako kriminalista několik nabídek „přepřahat“ a jít sloužit, na lepší. Tohle město má geinus loci a proto ho miluji. Pokud jde o inspiraci pro psaní, měl jsem to štěstí, že jsem poznal za léta strávená na

kriminálce ještě zdejší galerku, která měla glanc, a to byla inspirace opravdu k nezaplacení. V podstatě z toho čerpám dodnes. Jinak za to, že jsem se dostal ke psaní, mohou dva moji dobří známí a to Karel Čabrádek, známý televizní scénárista a režisér Karel Kachyňa. Těm jsem po natáčení filmu *Láska*, které probíhalo v Písku, vyprávěl v Divadelní kavárně, jak jsme vyřešili dva dost zamotané případy a to na Zvíkovském Podhradí, kde byl v noci před hotelem poškozen Mercedes a v píseckém hřebčinci, kde bylo na mezinárodní aukci koní ukradeno sedlo. Když jsem s tím skončil, režisér Kachyňa pokýval hlavou a pronesl jedinou větu: Dobrý, ale to už mělo být, Ladislave, dávno napsané. Ty dva případy jsem napsal až o dost později a jmenovaly se Mercedes a Aukce. K nim přibyly další, ale ty už jsem dal přečíst Mileně Brůhové, jihočeské Agátě Christie, která mi poradila, abych je poslal do Jihočeského nakladatelství, kde mi v roce 1987 vyšla prvotina Aukce.

- Jak jste se k práci policisty, potažmo kriminalisty dostal? Byl to váš sen? Inspirovala vás třeba četba v dětství?

V podstatě to byla náhoda. Jsem vyučený strojním zámečnickem v ZVVZ Milevsko a po vojně jsem nastoupil v Písku do bývalé Rourovny, kde jsem dělal ve slévárně šedé litiny skoro dva roky se svým otcem. O tom bylo známo, že je velký chovatel králíků a tak měl spoustu známých chovatelů, a mezi nimi byl i náš okrskář. A tak slovo dalo slovo a prvního května v roce 1970 jsem nastoupil k tehdejšímu SNB. Můj sen to opravdu nebyl. Vlastně, chtěl jsem být dopravákem. Z toho mě ale vyléčila plzeňská křížovatka u tamějšího divadla, kde to bylo o život a tak jsem si po těch deseti minutách v křížovatce, kdy jsem nevěděl jestli mám uskočit před autem nebo před tramvají řekl, že dopravákem ani náhodou. Skončil jsem tedy po nástupní škole jako obvodňák a než jsem se dostal na vysněnou kriminálku, tak jsem prošlapal nejedny služební polobotky. Ale byla to moc dobrá škola. Získal jsem za těch šest let na ulici nejen dobrou místní a osobní znalost, ale poznal jsem dokonale píseckou galerku.

- Měl jste vůbec nějaké dětské oblíbené knížky? Četl jste Foglara, Verneho jako většina kluků vaší generace?

Touto odpovědí asi čtenáře zklamou. Mě minul nejen slušňák Kája Mařík, mě minuly i Rychlé šípy. Co mě neminulo, byly Rodokapsy a indiánky od Maye, Verneovky jsem miloval a válečná literatura, tu jsem přímo hltal. Televize tenkrát nebyla, byl jsem pilným čtenářem zdejší Okresní knihovny.

- Pro většinu z nás potencionálních pachatelů je práce kriminalisty, možná i vlivem literatury a hlavně filmů, spojena s určitou „romantikou“. Je každodenní práce opravdu tak zajímavá, jak to vypadá v televizi?

Pokud by se chtěl někdo přihlásit k policii a chtěl by tam hledat romantiku, tak na tu ať zapomene. Je to náročné a nebezpečné povolání, dnešní galerka už dávno nemá glanc, tak jak to bylo za rady Vácátka, nebo jak jsem to ještě zažil já. Stačí otevřít noviny nebo televizi a hned člověk vidí, čeho je dnešní galerka schopna. Tím nechci říct, že by to nebyla práce zajímavá. Rozhodně se to ale nedá dělat jen pro peníze. Člověka ta práce musí bavit a i když se občas objeví momenty, že by s tím nejraději praštil a šel od toho, musí to překonat. Vím, o čem mluvím. Za těch pětatřicet let u policie, z toho devětadvacet let na kriminálce, se mi to stalo mockrát. Jinak televize, to je velký klam na diváky. Já se třeba na ty nové české krimi filmy vůbec nedívám, protože pro kriminalistu je to utrpení a spoustu věcí mu hlava prostě nebere.

- Proč si myslíte, že lidi rádi čtou detektivky?

Proč čtou detektivky? Protože mají rádi napětí a rádi sami pátrají po zločinu. Teď na sebe prozradím něco, co byste asi nečekal. Já nečtu detektivky. Můj oblíbený autor je Ota Pavel, Bohumil Hrabal, Čapek, Jiří Marek a v poslední době jsem přišel na chuť povídkám Jiřího Hovorky, Jana Míky a Zdeňka Svěráka. To jsou autoři, po kterých rád znovu sáhnou a je mi s nimi dobře.

- Co vy si myslíte o detektivkách ostatních autorů? Máte mezi nimi své oblíbence? Čerpal jste od mistrů žánru?

Tak na tuto otázku jsem odpověděl před chvílí. Ale abych to jo upřesnil. Já nepíšu detektivky. Detektivka je od a až do zet vymyšlená, já píšu krimi povídky. Proto se spíš víc považuji za vypravěče kriminálních případů. Mám výhodu, že policejní problematiku znám, ty případy nejsou vycucané z prstu, protože vždy je v příběhu braný za základ povídky reálný případ. Navíc jsem na řadě případů, které popisují, dělal sám a nebo s kolegy. Něco jiného je to u krimi případů z 30. let minulého století, kdy popisují práci písecké četnické pátračky, kde sice najdu v archivu zajímavý případ, ale už nenajdu, jak vlastně dopadl. Jo, to mi pak dá fušku to vyšetřit! Ale bavím se při tom.

- Máte ve svých knihách svého ústředního hrdinu, který prolíná většinu příběhů? Třeba Poireta, Moulina, Schimanského, Zemana

atd?

Pokud jde o krimi povídky ze současnosti, mám na písecké kriminálce poručíka Studničku a poručíka Macha, jejich šéfa kapitána Karase, pátračku Čtverákovou a další, protože práce kriminálky, to neleží jen na dvou lidech, ale je to nutná souhra celého týmu. U případů z I.republiky, kdy popisují práci písecké četnické pátračky, je to obdoba, tam zase září štábní strážmistr Hřebejk, technik pátračky praporčík Číp, jejich šéf štábní kapitán Votruba a další. Na četnické pátračce, která byla po 1.1.1928 v celé republice zřízena všude tam, kde byly Krajské soudy, sloužilo jen osm lidí a ty se tu moc dlouho neohřáli, neboť z nich se povolávali na místa velitelů četnických stanic četníci, kteří na pátračce získali zkušenosti.

- Jak se vůbec díváte třeba na seriál Třicet případů majora Zemana?

Já jen a jen pozitivně. Když si odmyslím některé díly, které v té době podlely vyloženě zpolitizování, tak je to výborné filmařské řemeslo a je to výpověď o době. Rád se na Zemana, když jde v televizi podívám, a myslím si, že by někteří dnešní tvůrci podobných seriálů dali nevím co za to, aby ty jejich nové angažované výtvary měly takovou dlouhou životnost a sledovanost, jakou má Zeman.

- Co si myslíte o současné detektivní tvorbě? Jak vnímáte všechny ty honičky v autech na filmových plátcích?

Teď máte na mysli českou tvorbu, nebo tu zahraniční? Je to jen můj osobní názor, který nikomu nevnucuji, ale bohužel, já v tom žádný velký rozdíl opravdu nevidím. Rád zkouknu staré české detektivky, postrádám v televizi dobrou starou francouzskou a anglickou detektivku. Detektivka, ze které mi teče do obýváku krev a všude to hoří a bouchá, od takové odcházím ke knížce a nebo jdu psát. A je mi z toho špatně, čím nás krmí od revoluce všechny televizní kanály. Je to devalvace televizní kultury, na které jsme si kdysi tak zakládali. Je mi z toho smutno. Tečka. Víc k tomu nemám.

- Hodně kečupu a mrtvol, tak nějak mi připadají dnešní filmy. Jak je to ve skutečnosti, když se člověk vyšetřovatel setká s mrtvolou? Jak vy jste třeba prožíval svoji první mrtvolu? A bere časem člověk všechno nějak mechanicky, otupí nebo mu některé věci stále vadí?

Moje první mrtvola nebyla moc hezká. Nakonec, která je! Tohle byl ale nebožtík, na kterého přišla jeho sousedka až po týdně, kdy byl v bytě v paneláku zavřen při trenýrkové teplotě. To bylo ještě za bolševika, kdy vedoucí výjezdu mohl koupit pro kolegy z výjezdu litr rumu, který byl pak

proplacený. Byl na to příslušný ferman, takže nic proti něčemu. To po revoluci padlo. Zřejmě to nařídil ouřada, který se k takovému případu v životě nedostal.

- Vzpomínám si, jak jsem jako student viděl na chodbě patologie mrtvou asi pětiletou holčičku. Dodnes si to pamatuji. Jak se díváte na trestné činy na dětech? A máte i vy svůj osobní hrůzný prožitek, takový černý případ?

Černý případ? Na ten bych nejraději zapomněl. Přesluhoval jsem na kriminálce pět let a na můj poslední výjezd jen tak nezapomenu. V noci jsem byl povolán na případ, kdy se dvanáctiletý kluk oběsil doma ve skříni, protože přinesl domů zase špatnou známku. Na to člověk jen tak nezapomene. Nebo když si vybavím rodinou tragedii v Milevsku, kdy táta s klukem řezal dřevo na podomáčku vyrobené pile a kluk mu na ni padl...? Než jsme přijeli na místo, tak to táta nevydejchal, oběsil se ve stodole a máma kluka se z toho zbláznila. S tím se nedá jen tak usnout. Nemáte tam něco veselejšího?

- Existuje dokonalý zločin?

Patrně ne. Existuje spíš důkazní nouze to pachatelé dokázat. I když dnes se díky DNA řada nevyřešených případů objasnila. Bohužel někdy až po dvaceti letech, kdy je u nás vražda promlčená. Pravdou je, že všichni pachatelé si myslí, že dokonalý zločin spáchali, ale tím, že je u nás objasněnost u vražd přes devadesát osm procent, mělo by každému případnému vrahovi dojít, že jednou, lidově řečeno, stejně spadne klec.

- A máte i vy svoje veselé příběhy z vyšetřování?

Tak těch by se našlo dost. Na jeden rád vzpomínám, i když je to vlastně „pomník“. To bylo ještě za minulého režimu, kdy jsem byl okresákem poslaný s výjezdem do VDI Otava v Písku, že je tam hrozný malér. Ten den tam měl přijet ministr sociálních věcí Hamerník, neboť se otevíral nově postavený objekt. Co se tam stalo jsem se dozvěděl, až když jsem přijel na místo. Sám předseda výrobního družstva mě zavedl na nové pánské záchody, kde byl černou asfaltovou barvou nad pisoáry velký tiskací nápis: KDO NEVÍTÁ HAMERNÍKA TEN DNES PŘIJDE O MRNÍKA. Když se mě předseda družstva zeptal, co s tím mají dělat, tak jsem mu řekl, aby to seškrabali, protože to bude stejně i po zatření prosvítat. No, nezjišťovali jsme toho vtipného veršotepce, protože to nebylo nic trestného, a po návratu na kriminálku jsem dostal od šéfa okresu pořádný dunaj. Jo, jinak pan ministr, když přijel z Prahy, tak ty pánské záchody vůbec neviděl a

musel si dojít na dámské. Byla taková doba, kdy jezdila písecká kriminálka i na takové ptákoviny. Asi nejen ona.

- Je vaše psaní relaxace nebo terapie, aby se z toho všeho člověk nezbláznil?

Tak jestli je psaní relaxace, tak relaxuji, co jsem v důchodu, od rána do večera. Žena se na mě zlobí, že sedím pořád u počítače a nechodím nikam ven, což bych s ohledem na můj zdravotní stav měl. Já ale opravdu píšu rád a moc mě to baví. Mám velkou výhodu, že jsem léta prožil na kriminálce. Začínal jsem jako majetkář na bytech. Byl jsem v týmu na devíti vraždách, po revoluci jsem přešel na lajnu ochrana památek a kulturního dědictví, kdy jsem měl na starosti vloupání do kostelů, muzeí apod. V devadesátých letech se galerka v tomhle dost činila a spousta věcí bohužel zmizela za hranicemi. Zločin tak dostal kola a bylo těžké takové pachatele vytipovat a usvědčit. Zimu trávím v Prácheňském muzeu, kde bádám v archivu a v dobovém tisku a v létě píšu o písecké četnické pátračce. I když jsem deset let v důchodu, tak pořád kopu za policii, policajtem je člověk celý život. Moje žena tvrdí, že i když jsem v důchodu, že mě pořád živí zločin.

- A jak, kromě psaní, relaxujete?

Od jara do podzimu jsme na chalupě nedaleko Písku, kde píšu a těším se ze dvou vnuků, kteří za mnou čas od času na chalupu přijedou. Rád se scházím vždy první středu v měsíci se spolužáky z „malé“ školy, a mám rád setkání na besedách se čtenáři. Práci na chalupě už jsem ze zdravotních důvodů přenechal synovi. Občas zkouknu v televizi Midsomer nebo pana Poirota. Jinak sportuji jen u televize. Čím je člověk starší, tím ten týden, co týden, rok rychleji uteče a je zase o rok starší.

- A na co se můžeme jako čtenáři těšit z vaší chystané tvorby?

Příští rok vyjdou v nakladatelství MOBA Brno tři tituly. Poslouchej toho s tou pistolí!, to jsou krimi povídky ze současnosti (Studnička, Mach a spol.), dále pokračování Písecké četnické pátračky, která vyšla letos v létě, to má pracovní název Nové případy četnické pátračky a pak 92.policijní revír zasahuje. Mám rozepsaný rukopis Když vraždí žena, který bych chtěl dopsat do příštího léta a právě dopisuji novelu Hřibata jsou malí koně. To není krimi, i když krimi zápletku to má.

Děkuji za rozhovor!

Václav

Životopis – pro ČAJ

Ladislav Beran nar. 11.12.1945 v Písku-Portyč (na tom si dost zakládám, to je pro Písečáka čtvrt' jako pro Pražáka Žižkov), písecký patriot, který má rád své město. Teď opíšu vše, co se o mně píše.

Ladislav Beran, emeritní komisař kriminální služby, je u čtenářů krimi už léta zavedený autor. V roce 1987 debutoval prvotinou AUKCE a do současné doby vydal následující knihy: Postavení mimo hru, Plavba ve snech, Člověčiny, Vrah nebere telefon, Kytice růží nebožtíkům nevoní, Jak jsem potkal lidi, Holka na jednu sezónu, Vraždy v afektu, Mrazivé doteky zločinu, Děravé alibi, Zamčená ústa, Četnické povídky ze starého kufru, Četnická pátrčka hlásí..., Černická pátrčka versus galérka, Velký pitaval z malého města 1, Velký pitaval z malého města 2, Velký pitaval z malého města 3, Kriminální případy 92. policejního revíru, Velký pitaval z malého města se vrací..., 92. policejní revír se hlásí, Utopené alibi, Jak přijít o vraha, Staré kriminální případy, I staré dámy umí vraždit, Písecká četnická pátrčka, Zločin přijde o půlnoci.

Autorská spoluúčast na knihách: Kriminální případy ze staré Prahy, Máchovi v patách, Příliš snadná vražda, Kudy chodí slova, Světla a stíny minulosti, Hlava v oblacích, nohy v betonu, Dábel, který naslouchal, 1989 (Sborník jihočeských a rakouských autorů-Rakousko), Smrt ve vlnách.

Na rok 2016 připravuje pro nakladatelství MOBA Brno další knihy o písecké četnické pátračce 92. policejní revír zasahuje, Nové případy četnické pátračky, a s knihou Poslouchej toho s tou pistolí! se vrací do současnosti. Nyní pracuje na novele Hříbata jsou malí koně a na povídkové knize Bouře pod peřinou (volné pokračování knih Člověčiny a Jak jsem potkal lidi).

Je členem Obce spisovatelů Praha a členem Klubu jihočeské OS, členem české sekce AIEP (Mezinárodní organizace detektivní a dobrodružné literatury), která mu v roce 2002 a 2006 udělila prestižní literární CENU JIŘÍHO MARKA, udělovanou každoročně za nejlepší detektivku roku (Vraždy v afektu, Četnická pátračka hlásí...). Literární cena Zeyerův hrnek mu byl udělena za knihu Četnická pátračka versus galerka, a v květnu 2014 mu byla Klubem Jihočeské OS a Jihočeským krajem udělena literární cena Číše Petra Voka za celoživotní literární činnost.

Dlouholetá zkušenost kriminalisty poskytla autorovi nepřeborné množství námětů z praxe pro jeho čtivé krimipříběhy, kterým nejen že nechybí potřebné napětí a dokonlá znalost kriminálního prostředí, ale nepostrádají humor a taky potřebnou člověčinu, která je pro jeho krimipříběhy tolik typická. Poslední dobou se zakoukal do 30. let minulého století a mapuje práci písecké četnické pátrací stanice. Publikuje v celostátním i regionálním tisku, v krimi-edicích Jedním dechem, Stalo se, Krimisignál. Řada povídek nejen s krimi tematikou, byla v posledních třech letech zdramatizována nejen pro ČRo České

Budějovice, ale i pro ČRo Praha 2. Žije a pracuje v Písku.

Zájmy: chalupaření, psaní, historie.

Václav FRANC SLAMÁK S ČERVENOU STUŽKOU

V kanceláři zazvonil telefon. Vojtěch Sál se natáhl přes haldu účtenek a výkazů pro sluchátko.

"Staviva, prosím!"

Konec pracovní doby se blížil. Kdo to jen může být?

"Tady Kraftová, pane vedoucí, chtěla jsem se omluvit, že volám až teď, ale na poliklinice mě poslali ještě na další vyšetření, takže jsem se nemohla zastavit."

"Já vás čekal, Sylvo. Jak vám je?"

"Původně jsem chtěla, dokonce jsem si myslela, že v pondělí už půjdu do práce, ale doktor říkal, že rentgen nedopadl dobře, takže počítejte nejdřív za týden."

"Co mám s vámi dělat? To víte, žádnou radost z toho nemám, aspoň kdyby nebyl konec měsíce a uzávěrka na krku."

"Právě proto volám, pane vedoucí. Mně je už celkem dobře, tak jsem si myslela, že kdybyste ke mně zanesl faktury až půjdete z práce, tak bych to přes neděli udělala."

"To byste mě vytrhla trn z paty. Já tady nad tím sedím a dělal bych uzávěrku ve dne v noci do pondělí."

"Tak se zastavte."

"To já teda, ale safra, musím na poštu s tržbou, co když mě tam zavrou, to by byl malér."

"Na poště jsou do šesti, to stihnete. Pojd'te rovnou, stejně už vám padla. Jo a ... ještě něco. Až půjdete k nám, jděte zadem, aby z toho nebyly řeči. Sousedce nic neujde a ten můj mně pak dělá scény."

"Spolehněte se, Sylvo. Jen co přepočítám tržbu, jsem u vás. Zatím nashle," ve sluchátku to zapraskalo.

Vojtovi pozvání mladé paní Sylvie Kraftové vyrazilo dech. Věřil, že nejde jen o faktury, že mezi ním a Sylvíí již několik měsíců dozrává vztah, zatím platonický, ale již dnešní odpoledne a večer může vše změnit.

Léta žil sám, bezdětné manželství se dávno rozsypalo a Vojta v samotě zatrpkl a nebýt nástupu mladé referentky, zůstalo by jediným potěšením rybaření. Sylva nastoupila ve Stavivech v září a již při prvním setkání pocítil v očích impuls, naději. Po šedivém svazku let trochu vzruchu a naděje. Dráždil jej hluboký dekolt, blůzička na úzkých ramínkách či kratičká minisukně. Vojta ztrácel hlavu. Pár týdnů před padesátkou se zamiloval jako student.

Měsíc seděli v jedné kanceláři než se Vojta rozhoupal a dovolil si Sylvu pozvat na skleničku do bistra. Vysmála se mu, což ve stárnoucím milenci vyvolalo ještě větší žádostivost. Záviděl manželovi paní Sylvie, žárlil, ve fantazii si představoval ty dva večer v posteli, prožíval muka obraznosti. Utěšoval se, že jednou přijde jeho velká chvíle a z frajírka s knírkem, co v půl čtvrté den co den čeká na Sylvu s bourákem před bránou, zůstane stín a on vstoupí do života mladé ženy jako víc než pouhý spolupracovník. Zatím měl jen mlsné oči.

Nebýt záhadného zmizení vedoucího Břetislava Plhy, zůstal by Vojta zástupcem vedoucího až do penze, jenže takhle mu šéfování spadlo do klína. doufal, že vyšší postavení oblomí srdce krásné Sylvie, i když se nevidali již tak často, neboť společnou kancelář vyměnil za sice pohodlné křeslo vedoucího, ale bez Sylvie a s podstatně většími starostmi o každodenní provoz. Někdy si postěžoval: "Jó Slamák, ten to chytil, vypařil se jako pára nad hrncem a mně hodil starosti na krk!"

Slamák byla Plhova přezdívka. Se slamákem ozdobeným červenou stužkou se šzil natolik, že se s ním nerozloučil ani v kanceláři. Jenže, kde je Slamákovi konec. Zmizel beze stop, kriminálce pořádně zamotal hlavu. A teď si určitě s tučnou tržbou do začátků žije v Bavorsku a vzpomíná na národní podnik Staviva a směje se.

Vojta přepočítal peníze, ruce se trásly vzrušením otvírající se možnosti. Sylva sama doma. Fantazie pracovala na plné obrátky. Nervózně pokukoval na hodinky. Dostane ji, potvoru, co jej měsíce provokuje a dráždí. Novým oblečením, blůzičkou, sukničkou, barákem, fářem. Vojta si někdy pomyslel, kde na to vůbec bere? Výplata nic moc a úplatky? Kdepak. Jednou v práci udělala kravál jenom proto, že zákazník chtěl nechat v kanceláři lahvinku, aby dostal úzkoprofilový materiál. Asi ten její musí být v balíku.

Jenže, kde je mu dneska konec. Hřiště je volné. Stačí nic nepokazit, neuspěchat. Trošku ji zmáčkne, bude dělat drahoty jako každá a nakonec .... bankovky se lepily jedna na druhou.

Podnik opustil spořádaně, ale z náměstí bloudil úzkými postranními uličkami. Měl štěstí, nikoho známého nepotkal. Ohlížel se za každým rohem, aby ani stín podezření nezůstal za ním. U zadního vchodu čekal jen chvílku. Znal Sylvin dům z fotek a vyprávění, ale dnes poprvé vstoupí dovnitř. Tajně věřil, že nejen do bytu....

Ve vchodu se smála v lehkém průsvitném župánku paní domácí. Vplul do chodbičky a samým vzrušením ani nedýchal. Skutečnost překonávala očekávání. Usadila hosta do křesla a sama usedla na pohovku. Nožku přes nožku, stehno zůstalo odhaleno až příliš vysoko.

"Co vám můžu nabídnout?" bar byl stejně jako celý byt vybaven luxusním západním zbožím, které Vojta doposud obdivoval jen v katalogu.

"Já jsem ... ty faktury," blekotal Vojta.

"Můžu tohle," Vojta přikývl aniž bez brýlí postřehl značku pití, které plnilo sklenky.

"Nevím, jestli vám to nebude vadit, ale ... myslela jsem si už několikrát, že bychom si mohli tykat," nenuceně se usmála a Vojta by odkýval úplně všechno.

"Sylva."

"Já jsem Vojta."

Skleničky ťukly o sebe. Vojta smočil lehce rty, ale vzápětí obsah sklenky obrátil naráz do sebe. Na kuráž.

"A co pusa?" dožadovala se Sylvie.

"Pu ..., " polkl naprázdno, " ... sa?"

"Přece na tykání, ne!?"

Děj odpoledne běžel překvapivě rychle. Všechna Vojtova energie tváří v tvář Sylvě vyprchávala. Partnerka převzala iniciativu. Políbila jej. Zůstávala v těsné blízkosti. Pohrávala si s knoflíčkem u košile a Vojtovi třeštila hlava. Zaútočil. Kořistnický uchopil ženu, objal ji a zmateně postupoval po jejím těle rukama.

Nepostřehl za sebou pohyb. Až když ucítil na krku chlad kovu, chtěl se ohlédnout. Sylva teatrálně vykřikla. Břitva studila čím dál víc.

"Tak jsem tě přece jenom načapal," řekl hluboký mužský hlas a Vojtovi se zatmělo před očima.

"Já ti dám, kamaráde, dělat manželce nemravný návrhy."

Sylva si dopnula župan a chopila se Vojtovy tašky. nahmátla svazek bankovek a zkušeným hmatem jala se je přepočítávat.

"Ale to jsou..., " potil se Vojta a chtěl cosi namítnout.

"Ticho!" zařval dlouhán. "Tady budeš poslouchat, jasný. Jestli né, tak dopadneš jako támhle ten," pohodil hlavou k zrcadlu.

Na rámu zrcadla visel slamák s červenou stužkou.

JAN KLÍMA

NESPI S NIKÝM, KDO JE POTRHLEJŠÍ NEŽ TY

Vydalo nakladatelství Dokořán v roce 2010 (druhé vydání)

V roce 2000 vyšlo poprvé

Jde humor dohromady s detektivkou? A dokonce ještě s matematikou? V případě autora Jana Klímy určitě. Sám teoretický fyzik využil znalost vysokoškolského prostředí k napsání zajímavé knihy, nakonec i fakt, že kniha v krátké době vyšla ve druhém vydání dokazuje, že čtenáře zaujala.

Hlavní hrdina šestatřicetiletý matematik Miroslav Nedbal se rozešel s dlouholetou známostí, s Marcelkou, ta odcestovala s novou láskou do

Ameriky. A Nedbal má problémy navázat další vztah, ale zájem o něj má Karla Urbánková z Matematického ústavu Akademie věd. A tak se rozjíždí příběh, kdy si Urbánková najme firmu sprostředkující seznámení, resp. přivede jí kolegu Nedbala do náruče. Až potud by se jednalo o banální příběh, ale ... jednoho dne najde v jejím bytě Nedbal kolegyni Urbánkovou v bezvědomí, domnívá se, že je mrtvá. Rázem se stává hlavním podezřelým, který chtěl řešit rozchod násilně. A tak mu nezbývá, aby se vyšetřování ujal sám, s matematickým uvažováním, smyslem pro kombinace nakonec za celé řady komických situací (např. sám si nechá vypracovat od agentury plán na seznámení) dokáže najít pachatele.

A protože pachatel je také z matematického prostředí, usvědčí jej slova, která běžný člověk nepoužívá, viz str. 214: "...jestli její podmínka - teď už je jedno jaká - je nejen nutná, ale i postačující. Z toho jsem usoudil, že jde o někoho s matematickým vzděláním."

Klíma dokáže popsat vysokoškolské prostředí, nedostatek finančních prostředků, nakonec ty jej dovedou do náruče pochybné firmy a kolegyně Urbánkové, ta přepadení přežije, ale Nedbala nezíská.

A ještě jedna perlička. Víte, co je to Fermatova věta? Nevíte? Já to taky musel konzultovat s manželkou – matematickou. Tak vězte, že je to matematická záhada, neboť jistému Pierru de Fermatovi se v roce 1660 podařilo vyřešit určitou rovnici. Jenže ten jeho důkaz se ztratil.

Takže kniha Jana Klímy určitě pobaví, potěší, ale i poučí. A tak to má být!

Václav

ČAJ pro chvíle pohody

č.113, únor 2016, ročník XV

Vydáno 3. února 2016 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Grafická úprava titulní strany Jozev dŘevník Borovský

Interní tiskovina regionálních autorů Jičínska.

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU KOREKTUROU!